

Arrest

nr. 189 704 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 20 juli 2016 in het huwelijk met H.E.H., een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 23 september 2016 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 maart 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 maart 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2016 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Er wordt een 'attest betalingen werkloosheid' (ACV Genk) voorgelegd op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze in de periode januari - augustus 2016 een werkloosheidsvergoeding ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens legt de referentiepersoon een verklaring dd. 20.12.2016 voor waarin ze stelt tevens te beschikken over inkomsten uit PWA-arbeid, alimentatiegeld en kindergeld. Er werden echter geen bijkomende officiële documenten met betrekking tot deze aangehaalde inkomsten voorgelegd. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan louter het voorgelegde schrijven niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de aangehaalde inkomsten.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen; noch is er geen sprake van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen

verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Verzoekers raadvrouw legt ter terechtzitting een loonbrief neer waaruit de inkomsten van H.E.H. in de periode 1 mei – 31 mei 2017 blijken. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is, daar er geen redenen zijn om het stuk toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.836).

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“A.

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten onrechte en slechts in algemene termen voorhoudt dat niet vold[aa]n zou zijn aan de voorwaarden gesteld bij art. 40ter Vw..

Art 40ter Vw. bepaalt inzake o.m. dat de referentiepersoon:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ...”

In casu was de referentiepersoon, zijnde mevrouw [E.H.], wel degelijk actief op zoek naar werk; reden ook trouwens waarom zij sedert april 2017 is tewerkgesteld kunnen worden.

Feit dat mevrouw [E.H.] een werkloosheidsuitkering heeft kunnen genieten tot april 2017 is ook om reden dat zij actief zocht naar werk, zoals vereist door de VDAB.

Verzoeker brengt tevens bijkomende stukken bij, die duidelijk aantonen dat mevrouw [E.H.] zowel voor de aanvraag (op datum van 23.09.2016) als de periode voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, actief op zoek was naar werk. Omwille van de gebrekkige informatie door de bevoegde ambtenaren, werden deze stukken echter helaas niet eerder bijgebracht. De mogelijkheid en noodzaak zelfs om de aanvraag te actualiseren, werd de verzoeker immers nooit meegedeeld!

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing dus de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat de referentiepersoon niet actief zoekende zou zijn naar werk.

Verder kan worden verwezen naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010,1-01839):

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

In toepassing van voormelde rechtspraak stelt art. 42, § 1, tweede lid Vw. juist dat in dergelijk geval dient te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De door de wet bepaalde inkomstenvoorwaarden behoeft immers enige toetsing aan de concrete situatie van de aanvrager.

Vanuit een verkeerde redenering motiveert de bestreden beslissing tot de overbodigheid van een behoeftanalyse.

Nu verweerster alleen heeft getoetst op basis van de inkomsten van de referentiepersoon zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, of zich hieromtrent te informeren, is de bestreden beslissing eveneens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd. Een tegensprekelijk onderzoek had immers in casu wel degelijk een aanduiding geweest kunnen zijn voor de situatie van verzoeker.

Het komt dan ook onwettig en totaal ongepast voor om verzoeker een bijlage 20 te betekenen.

B.

In de bestreden beslissing wordt tevens toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, KB 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel

om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde in haar arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijk grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd.

I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur."

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat waarom de weigering van verblijf gepaard gaat met het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht staat wederom vast.

C.

Door haar beoordelingsmarge te overschrijden schendt de bestreden beslissing tevens de rechten van verzoeker die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De onwettige afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag maakt dat een verwijdering van verzoeker naar Marokko, alwaar het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt, nakend is.

Derhalve staat de schending van art. 8 EVRM dan ook vast.

D.

Gelet op het voorgaande dient besluitend dan ook vastgesteld dat in casu onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoek[er].

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verzoeker maakt de ernst van zijn middelen waar.

De thans bestreden beslissing beantwoordt niet aan de materiële motiveringsvereisten van administratieve beslissingen. Te dien einde dient de bestreden beslissing dd. 20.03.2017 te worden vernietigd."

4.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven zijn vermeld op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar de bepalingen van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker geen recht op verblijf kan laten gelden in functie van zijn Belgische echtgenote, daar niet blijkt dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker weliswaar stukken aanbracht die aantonen dat zijn echtgenote werkloosheidsuitkeringen ontving, doch dat met werkloosheidsuitkeringen enkel rekening kan worden gehouden indien wordt aangetoond dat de gezinshereniger ook effectief werk zoekt en dat dit bewijs niet werd geleverd. Verweerder heeft tevens toegelicht dat een verklaring van verzoekers echtgenote omtrent andere inkomsten niet wordt aanvaard als een bewijskrachtig stuk. Daarnaast heeft verweerder geduid dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en rekening houdend met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van dezelfde wet, overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat verweerder heeft nagelaten de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden weer te geven en om te motiveren om welke reden hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam. Er moet ook worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder dient te verantwoorden waarom hij gebruik maakt van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid.

De voorziene motiveringen zijn zonder meer pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.2.2. Waar verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel bepaalt dat een vreemdeling slechts

een recht op verblijf in functie van een Belgische echtgenote kan laten gelden indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Een van deze voorwaarden bestaat erin dat de te vervoegen Belgische echtgenote dient te beschikken over *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* en de wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat een werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking mag worden genomen indien de te vervoegen Belgische onderdaan *“bewijst dat hij actief werk zoekt”*.

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote wel degelijk werkt zocht, dat zij ondertussen zelfs een arbeidsbetrekking heeft gevonden en dat ook de VDAB de vereiste stelt dat een werkloze werk moet zoeken om een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten. Hij toont met deze uiteenzetting echter niet aan dat hij enig bewijs aanbracht dat toeliet formeel vast te stellen dat zijn Belgische echtgenote actief werk zocht.

De Raad dient er ook op te wijzen dat hij de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen rekening houden met de documenten die verzoeker hem voorheen niet ter beschikking stelde en die hij voor het eerst in de procedure voor de Raad aanbrengt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker erkent dat hij de vereiste overtuigingsstukken *“helaas niet eerder [heeft] bijgebracht”* en verwijst in dit verband naar het feit dat hij onvoldoende werd geïnformeerd. Een vreemdeling die verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden kan echter niet stellen dat hij niet wist aan welke vereisten hij diende te voldoen teneinde een verblijfsrecht te genieten. Dit geldt in casu des te meer aangezien de verplichting om het bewijs te leveren dat de werkloze partner actief werk zoekt een vereiste betreft die zeer duidelijk in de wet is opgenomen en daar elkeen wordt geacht de wet te kennen.

Verzoeker stelt verder niet ter discussie dat een door zijn Belgische echtgenote handgeschreven document waarin zij voorhoudt nog beperkte andere inkomsten te hebben geen bewijskrachtig stuk is.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder een behoefteanalyse, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, had dienen door te voeren. Hierbij moet worden geduïd dat een behoefteanalyse, zoals bepaald in voormelde wetsbepaling, tot doel heeft verweerder er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In casu heeft verweerder evenwel niet vastgesteld dat verzoekers partner een inkomen had dat lager lag dan een bepaald referentiebedrag, doch dat niet werd aangetoond dat zij enig inkomen had dat in aanmerking kon worden genomen.

Indien niet wordt aangetoond dat de Belgische echtgenote enig inkomen heeft dat, overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kan worden genomen, dan is een behoefteanalyse niet vereist (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Verzoeker stelt onterecht dat verweerder op basis van een verkeerde redenering concludeerde dat een behoefteanalyse in casu overbodig was.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

4.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I,

Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissingen maken voorts geen einde aan enig bestaand recht op verblijf zodat niet kan worden vastgesteld dat er sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker enkel in België een gezinsleven met zijn echtgenote zou kunnen hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers echtgenote net zoals verzoeker in Marokko werd geboren en dat zij huwden in Marokko en dus kan worden aangenomen dat zij nog sterke banden met dit land hebben. Verzoeker brengt ook geen concreet gegeven aan waaruit de Raad kan afleiden dat een gezinsleven elders niet mogelijk is. Er kan derhalve niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.4. Aangezien verzoeker ruim de mogelijkheid kreeg om zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn situatie toe te lichten of om zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken.

Het feit dat verzoeker naliet bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te voegen laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch impliceert niet dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven of gebreken in de bewijsvoering te ondervangen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk zijn voorbereid of dat enig door hem aangebracht stuk over het hoofd werd gezien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.6. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat het vertrouwensbeginsel en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK